

foreligger. I mangel af et system som det for aktieudbytter foreslåede er det formentlig udelukket at fastsætte et kriterium for indeholdelsespligt, der udelukker enhver tvivl, men man mener ved den foreslåede formulering at have taget et så vidtgående hensyn til debitor, som det er muligt og forsvarligt af hensyn til ordningens praktikabilitet. En begrænsning af indeholdelsespligten til tilfælde, hvor debitor positivt ved, at skattepligt foreligger, skønnes at ville betyde en væsentlig svækkelse af hele ordningen. Er indeholdelse sket i tilfælde, hvor skattepligt ikke foreligger, må den til ydelsen berettigede rette anmodning til skattedepartementet om tilbagebetaling, jfr. § 93.

Med hensyn til mulighederne for at øve kontrol med, at indeholdelse og afregning af pligtig skat sker, henvises til de indledende bemærkninger til nærværende afsnit.

Til § 86.

Reglen i stk. 2 er indsat for i de tilfælde, hvor erlæggelsen af den pågældende ydelse udskydes af parterne, at få skatten afviklet indenfor en rimelig tid.

Til § 87.

De nærmere regler for afregningen og dennes form tænkes fastsat af finansministeren i kraft af bemyndigelsesbestemmelsen i § 95.

Til § 88.

I denne og de følgende paragraffer i afsnittet indeholdes fælles bestemmelser vedrørende de af kildebeskatningen omfattede indtægter. Bestemmelsen i nærværende paragraf pålægger i mangel af rettidig indbetaling af indeholdte skattebeløb den indeholdelsespligtige en rentepligt og hjemler inddrivelse af skattebeløbet ved udpantning.

Til § 89.

Man har fundet det rimeligt at lade den skattepligtige blive frigjort overfor statskassen, når indeholdelsen er sket, således at det videre ansvar for skattens afregning alene påhviler den indeholdelsespligtige. Er indeholdelse ikke sket, hæfter han derimod — ved siden af den indeholdelsespligtige, jfr. § 90 — for skattens betaling. Han må derfor i egen interesse altid sikre sig det i stk. 2 omtalte bevis for stedfunden indeholdelse.

Til § 90.

Af hensyn til ordningens effektivitet har man anset det for nødvendigt i de nævnte tilfælde at pålægge den indeholdelsespligtige et direkte ansvar overfor statskassen. Ansvarret er således ikke betinget af, at skattebeløbet først er søgt inddrevet hos den skattepligtige. I almindelighed vil der heller ikke være mulighed for at inddrive skatten hos den skattepligtige, men man har dog med henblik på de tilfælde, hvor inddrivelse er mulig, i stk. 3 foreslået, at udpantning kan foretages.

Til § 91.

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor den skattepligtige har en herværende befuldmægtiget, til hvem den skattepligtige ydelse udbetales. Såfremt den, der udbetaler ydelsen, ikke har foretaget indeholdelse af skat heraf, pålægges der den befuldmægtigede pligt til at foretage denne indeholdelse og indbetale skattebeløbet i statskassen. Han er ansvarlig for skattebeløbet overfor statskassen, og er pligtig at forrente det i overensstemmelse med reglen i § 88, hvorhos beløbet med renter kan inddrives hos ham. Desuden er naturligvis den skattepligtige selv ansvarlig, ligesom den indeholdelsespligtige i medfør af § 90.

Til § 92.

Den foreslåede straffebestemmelse svarer — hvor der foreligger forsæt — i henseende til strafferammen til bestemmelsen i § 202, stk. 3, om straf for afgivelse af urigtige oplysninger til brug ved kontrollen med selvangivelsen.

Til § 93.

Bestemmelsen, der er berørt tidligere, giver den, for hvem skat med urette er indeholdt eller er indeholdt med for stort beløb, ret til at kræve beløbet tilbagebetalt med rente 5 pct. p. a. Den givne frist af 2 år for fremsættelsen af sådanne anmodninger er formentlig rimelig.

Til § 94.

Skattedepartementets afgørelser i medfør af de i nærværende afsnit indeholdte regler kan indbringes for domstolene. Der er foreslået en frist hertil på 6 måneder.